

[Krog Hansen.]

faglige voldgiftsretter eller, når det drejer sig om direkte brud på overenskomsterne, af arbejdsretten.“

Hans Rasmussen siger videre:

„Jeg finder derfor, at betegnelsen „klassedomstol“ på arbejdsretten ikke alene er urimelig, men også forfejlet og begrebsforvirrende. Det kan jo ikke være rigtigt i blindt raseri at sigte på pianisten, når det er noderne, det er galt med. En pianist frembringer jo den musik, som moderne angiver, og således er det også med arbejdsretten.“

Se, nu kan man være enig med smedeformanden eller ej i disse betragtninger. Jeg for min del vil da ikke lægge skjul på, at jeg er ikke enig med ham i alle hans betragtninger. For stadig at blive i musiksproget, så har jeg set pianister få rådne tomater i hovedet, når de spillede Chopin, og ingen vil vel påstå, at der er noget i vejen med Chopins noder. Jeg må sige, også for at der ikke skal være nogen tvivl, at jeg tror, smedeformanden på dette hovedbestyrelsesmøde har blandet det hele sammen på en meget uheldig måde, og derfor har han selv skabt den begrebsforvirring, som han beskylder andre for. Han har utvivlsomt ret, når han siger, at vi på en eller anden måde må have en domstol, der kan dømme i faglige sager, men jeg mener ikke, han har ret, når han siger, at pianisten bare spiller efter noderne. Jeg personlig mener, at de dommere, der dømmer i arbejdsretten, simpelt hen aldrig har lært noderne, eller sagt med andre ord, at nogle af de dommere intet eller i bedste fald meget lidt kendskab har til forholdene på arbejdspladserne. Hvis vi kigger på nogle af de domme, som er afsagt af arbejdsretten, så er det givet, at det er ikke noget, der er med til at skabe ro på arbejdsmarkedet. Vi har set domme, som har forbudt arbejderne at gå i træsko på arbejdspladsen, vi har set domme, som har sagt, at når 5 mand forlod en arbejdsplads, så var det kollektiv affolkning, og det har de fået en bod for. Vi har på det sidste set, at man på B&W har fået en skærpet dom, på trods af at disse arbejdere troede, de var i deres gode ret til at stille lønkrav, fordi man inden for jernindustrien har et bevægeligt lønsystem, har en løfteparagraf. Men der var

ingen formildende omstændigheder, man fik en skærpet dom.

Nu foreslår fru Hanne Reintoft altså, at både noder og pianist skal smides på lossepladsen. Og lad mig sige til fru Hanne Reintoft: det kan blive nødvendigt at vedtage et sådant forslag, det kan virkelig blive nødvendigt. Men det må da være en løsning, man bruger som den sidste udvej. Jeg erkender, at der er et stort problem. Jeg erkender, at den måde, som arbejdsretten arbejder på, ikke skaber den fornødne ro. Derfor er jeg enig i, at det er et problem, som må finde sin løsning.

Jeg kunne i stedet tænke mig, at man måske prøvede at udskifte nogle af de eksisterende dommere med folk, der virkelig kendte forholdene på arbejdspladsen. At man i meget større udstrækning, end det er tilfældet i dag, tager hensyn til, hvad der egentlig er baggrunden for, at der strejkes på den pågældende virksomhed — dårlige samarbejdsforhold, dårlige arbejdsledere, dårlige sikkerhedsforhold, mange ting kunne nævnes — og endelig at der, i lighed med hvad tilfældet er for andre domstole, åbnedes en mulighed for appel.

Jeg kan sige, at hvis der bliver nedsat et udvalg — det er jo slet ikke sikkert — så vil vi arbejde efter disse retningslinjer i udvalget, og skulle det ikke give resultat, så vil jeg, ligesom hr. Erling Dinesen allerede har sagt, fremsætte et forslag — nu må vi se, hvem af os der kommer først — om ændringer i lov om arbejdsretten i næste samling. Men jeg kan sige til forslagsstilleren: skulle arbejdet i det udvalg, som måske bliver nedsat, ikke give resultat, og skulle de ændringer, som vi altså vil komme med til efteråret, såfremt vi ikke kommer igennem med noget i udvalget, heller ikke give resultat, så vil vi højst sandsynligt stemme for et forslag om, at arbejdsretten bliver ophævet, selv om vi ikke finder, at det vil være nogen lykke for fagbevægelsen.

Nu er det jo ikke sikkert, at vi i SF ved, hvad lykke er, og derfor er det jo muligt, at fru Hanne Reintoft, når hun nu får ordet, kunne fortælle mig og også andre interesserede, hvordan man egentlig skal klare disse talrige sager, som vitterlig i dag klares af arbejdsretten. Det er allerede sagt, at det er jo ikke den største del af disse sager, som